

תפילה מרן החפץ חיים

תפילה על הדיבור ועל השמיעה – על דיבור לשון הרע ושמיעת לשון הרע, שחיברה רבינו ה"חפץ חיים" זצ"ל, ונמצאת בספר "חובת השמירה", וכתב: נכון שיבקש בקשה זו בבוקר אחר התפילה, וגם ממילא בזכירתו בפה יהיה לו דבר זה למזכרת, שלא ילכד במ.

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך אל רחום וחנון, שתזכני היום ובכל יום לשמור פי ולשונך לבלי להלכד בדבורים אסורים, דהינו מעון לשון הרע, כדכתיב: "לא תשא שמע שוא", וקרי בה לא תשיא, שאסרה התורה לספר ולקבל, וגם מעון רכילות כדכתיב: "לא תלך רכיל בעמך". ואהיה זהיר מלדבר אפילו על איש יחידי, וכל שכן מלדבר דלטוריא [- לשון הרע] על כלל ישראל, שעונו חמור מאד. וכל שכן להזהר מלהתרעם על מדותיו של הקדוש ברוך הוא, שהוא עון חמור יותר מן הכל, וכדכתיב בפרשת חקת: "ותקצר נפש העם בדרך וידבר העם באלקים ובמשה", ועבור זה נשלחו עליהם הנחשים השרפים וכו' ויאמרו חטאנו, כי דברנו בה' וברך". ומלדבר דברי שקר, כמו דכתיב: "מדבר שקר תרחק". ומלדבר דברי חנפה, שמיפה לאיש עול עולותיו בפניו, כמו דכתיב בפרשת מסעי: "ולא תחניפו". ומלדבר דברי ליצנות, כמו דכתיב: "ועתה אל תתלוצצו, פן יחזקו מוסריכם". ומלישב בין ליצנים, כדכתיב: "ובמושב ליצים לא ישב". ולהיות זהיר מאונאת דברים, כמו דכתיב: "ולא תונו איש את עמיתו", וקבלו חז"ל, שהוא קאי [-שכוונת הפסוק] על אונאת דברים. ולהיות זהיר מהלבנת פנים, אפילו בשעת תוכחה כמו דכתיב: "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא". ולהיות זהיר מלדבר דברי גאווה, כמו דכתיב: "השמר לך פן תשכח את ה' אלהיך", וקבלו חז"ל, שהוא אזהרה לגסי הרוח, וכמו דכתיב: "ורם לבבך ושכחת", וכדאיתא [-וכמובא] בגמרא: "גאווה, אפלו בלב אסור, כדכתיב: "תועבת ה' כל גבה לב". וכן מלדבר דברי מחלקת, כמו שנאמר: "ולא יהיה כקרח וכעדתו", וכדאיתא בגמרא, שהוא אזהרה, שלא להחזיק במחלקת: "וכן מלדבר דברי כעס, שהוא גם כן עון חמור מאד בעצמו, וגם מביא לידי מחלקת ושאר דבורים אסורים, ואמרו חז"ל. כל הכועס באלו עובד עבודה זרה. וזכני שלא לדבר, כי אם דבר הצריך לענייני גופי או לנפשי, ושיהיו כל מעשי ודבורי לשם שמים